

over i fremmede Hænder, naar der virkelig ligger nogen stor Vægt derpaa, idet det, som bekendt, hedder deri: „at hvis nogen af Medlemmerne vil sælge sin Part i Skibet, da skal han først tilbyde sine Medrederne den, om de vilde give saa meget derfor som en Anden, thi da ere de nærmest til at beholde den“. Det er altsaa en Forkjøbsret, som i ethvert Tilfælde er givet Medrederne, inden en Skibspart kan gaae over i fremmede Hænder, og det synes mig er den eneste Betyggelse, som gives kan, medmindre der er indgaaet en privatretlig Overeenskomst imellem Eierne om ikke at lade nogen Skibspart gaae over i andre Hænder; men det ærede Medlems Forslag ophæver ganske den Mulighed, at en Udlænding for sit Tilgodehavende kan komme i Besiddelse af et saadant Activ hos sin Debitor her i Landet, og dette berører Creditforholdene i en saadan Grad, at det kan have sin Betænkelse. Det er aabenbart, at Fremmede herefter ikke vilde ansee indenlandske Skibsparter som nogen antagelig Sikkerhed eller acceptabel Værdi, og det kan man ikke ansee for heldigt. Jeg er derfor tilbøjelig til, forsaavidt der ikke maatte fremkomme nogen anden brugeligere Udvei for den Banfelighed, som det ærede Medlem har paa-peget, saa dog ikke at tage den, han har paa-viist, men hellere lade Loven staae, som den er.

L. C. Larsen: Det er ganske vist, at mit Forslag vil have nogen Indvirkning paa Eiendomsretten, ogsaa i den Retning, som blev berørt af den ærede foregaaende Taler, men det, jeg vil forebygge, har en langt større Virkning paa Eiendomsretten; thi, hvis det bliver saaledes, som Forslaget her ligger for, vil jo den enkelte Partier kunne gjøre alle de andre Parters. Net saa at sige til Intet, medens mit Forslag jo ikke gaaer ud paa at tilintetgjøre den enkelte Partiers Net, som vil sælge, men kun gjør den Begrændsning i hans Net, at han ikke maa sælge sin Part til nogen Udlænding. En Udlænding kan meget godt ligesuldt give Laan i en saadan Skibspart, thi Bestemmelsen har kun den Virkning, at han ikke selv kan blive Eier af den, men maa sørge for, at den bliver overdraget til en indfødt Dansk eller en Anden,

der har de Egenstaber, der kræves efter § 1, og dette vil i Almindelighed være Tilfældet, thi man kan ikke let indsee, hvilken Interesse en Udlænding kan have i at erhverve en saadan enkelt Skibspart, naar det ikke netop er for at tilintetgjøre Skibets Nationalitet og derved skade, ikke alene Eierne af de andre Parter, men ogsaa vor Nationalvelstand. Jeg troer nemlig, at det ikke blot er for de enkelte Partiere, vi maae sørge, men tillige for, at vor Skibsfart ikke ved saadanne lidet betydende Foranstaltninger skal indskrænkes i sit Skibstal. Den ærede Taler berørte, at man ved Contract kunde sikke sig imod den omhandlede Ulempe. Jeg har allerede omtalt dette, men jeg skal dog til det, jeg sagde, føie, at, hvis Lovens Intet indeholder om, at der skal staffles Samtykke fra de andre Parter, vil enhver Anmeldelse om Salg af Skibsparten til en Udlænding, saaledes som Forslaget nu er, i og for sig medføre, at Skibet bliver skudt ud af Registeret, uden at man spørger de andre Parthavere, om de ere forpligtede til at give deres Samtykke dertil. Det maatte da i Lovens forudsættes, at der skulde tilveiebringes et saadant Samtykke, og at, hvis de ikke godvilligt vilde give det, kunde de tvinges dertil. Men dette troer jeg virkelig ikke vilde være hensigtsmæssigt. Som sagt, der er Tale om at gjøre en Begrændsning, enten til den ene eller den anden Side, og mig forekommer det, at den Begrændsning, jeg har foreslaaet, er langt ubetydeligere end den, som Lovens vil medføre. Efter Lovens Forskrift vil ingen dansk Mand kunne være sikker paa at beholde sin Skibspart i No. Forkjøbsretten har ikke Meget at sige og er ikke af den Betydning, som det skulde synes, thi det er for Meget at forlange, at en Mand for at bevare den Part, som han har kjøbt for de Midler, som stode til hans Naadighed, skal være betænkt paa at staffe Midler til at købe en anden Part, som han ikke har Evne til at købe, og som han ikke har været betænkt paa at staffe Midler til. Det er langt vigtigere og alvorligere, at Den, der har kjøbt en Skibspart, faaer Lov til at beholde den i No og ikke tvinges til at købe en anden Part, fordi en anden Eier vil sælge sin Part, eller tvinges til at staffe Penge,